CHƯƠNG 2386

Uy hiếp và phản uy hiếp

Sau khi trò chuyện một lúc, Vương Đôn rời đi.

Hắn dẫn nữ Thần Đế kia đến một nơi khác ngồi xuống.

Bởi vì bí cảnh Kim Ấn vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới mở ra.

Khoảng vài ngày sau, Hạ Nhân thấy Cố Đế lại dẫn theo một đệ tử Thần Tôn cảnh tầng mười hai đến quảng trường núi Lưu Ba.

Không còn cách nào khác, người trước đó đã trở thành hoạt tử nhân, buộc phải tuyển lại một người thay thế vị trí của hắn.

Nhưng lần này sau khi đến đây, Cố Đế rõ ràng đã thành thật hơn nhiều, không tiếp tục gây khó dễ cho Vương Đôn nữa.

Đương nhiên, lão cũng chẳng còn lý do gì để gây khó dễ cho Hạ Nhân.

“Tiền bối Cố Đế...” Cố Đế không đi trêu chọc Vương Đôn, nhưng sau khi nhìn thấy lão, Vương Đôn lại gọi thẳng: “Có phải ngài đã quên mất chuyện gì rồi không?”

Sắc mặt Cố Đế tối sầm, nếu có thể thì lão thật sự muốn ra tay đập chết Vương Đôn.

“Tiểu tử!” Lão sa sầm mặt nhìn Vương Đôn: “Ngươi có thấy mình quá đáng rồi không?”

“Quá đáng?” Vương Đôn nói: “Ta có lòng tốt, vậy mà ngài lại xem như lòng lừa phổi ngựa, thôi bỏ đi, nếu ngài không muốn biết nhân quả hôm nay thì cũng tùy ngài!”

Cố Đế thật sự bị câu nói này khơi lên tò mò, bèn lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì, ngươi nói đi?”

“Hừ hừ!” Vương Đôn cười lạnh một tiếng, sau đó chỉ vào Hạ Nhân, nói: “Bây giờ đã chứng minh được chuyện Cố Kinh Hồng không liên quan gì đến Vương Đôn, vậy mà vừa rồi ngài không chỉ muốn sưu hồn người ta, còn đại chiến một trận với Phụ Thần của Đan đạo!”

“Bây giờ ngài không cảm thấy xấu hổ sao?”

Không nói thì thôi, vừa rồi Cố Đế còn chẳng cảm thấy gì, nhưng nay bị Vương Đôn chỉ thẳng vào mũi nói như vậy, lão thật sự cảm thấy hơi mất mặt.

Dù sao trước đó, người luôn miệng khẳng định Hạ Nhân đã bắt Cố Bạch Bình, gào thét đòi sưu hồn cũng chính là lão.

“Cố Đế!” Vạn Kỳ Liễu cũng lên tiếng: “Chuyện này, Thần quốc Vấn Đỉnh chúng ta cần ngài cho một lời giải thích!”

Hạ Nhân cũng phụ họa một câu: “Bây giờ đã chứng minh được sự trong sạch của ta, ta quả thật không hề giam cầm Cố Kinh Hồng nhà các ngươi. Tiền bối Cố Đế, ngài không có gì muốn nói sao?”

Ngoài ra, Ân Phán Ưởng và Hàn Hậu Chỉ cũng lần lượt lên tiếng.

Ngoài mấy người bọn họ ra, những người khác tuy không nói gì, nhưng ánh mắt đều đổ dồn lên người Cố Đế.

Trong khoảnh khắc này, Cố Đế trở thành tâm điểm.

“Được...” Cố Đế sa sầm mặt, chắp tay với Vạn Kỳ Liễu: “Trước đó là bản đế lỗ mãng, bản đế xin lỗi các vị ở đây!”

Vạn Kỳ Liễu hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Vương Đôn lại nói: “Xin lỗi? Cố Đế... chuyện này chỉ xin lỗi là xong sao?”

“Ngài không phải nên... bồi thường chút gì đó ư?”

Cố Đế nổi giận: “Vương Bình... chỉ có ngươi lắm lời thôi đúng không?”

“Đương sự còn không truy cứu nữa, liên quan gì đến ngươi?”

“Đúng là không liên quan gì đến ta...” Vương Đôn dang hai tay, nói: “Ta đây chẳng phải... có lòng tốt sao?”

Lúc này, Vương Đôn đã chọc cho lão tức đến mức hoàn toàn đánh mất khí độ và phong thái của một vị Thần Đế.

Biểu hiện chẳng khác gì một thần nhân cấp thấp bình thường.

“Ngài xem... ta nói thật mà ngài lại không tin!” Vương Đôn chỉ vào Hạ Nhân, nói: “Cố Đế, ta nói thật với ngài, thực lực của người này không dưới ta đâu, ta từng giao đấu với hắn rồi!”

“Hơn nữa tên này có thù tất báo, lòng dạ hẹp hòi lắm!”

“Ngài đừng thấy hiện giờ sắc mặt hắn bình thản, nhưng ta dám bảo đảm, sau khi bí cảnh Kim Ấn mở ra, hắn nhất định sẽ giết đệ tử Cố gia các ngài ngay trong thời gian sớm nhất!”

Tên đệ tử Thần Tôn cảnh vừa được Cố Đế xách tới lập tức sợ đến giật bắn người.

Vương Đôn tiếp tục thêm dầu vào lửa: “Cố Đế, ngài đâu phải kẻ ngốc, đúng không?”

“Ngài thử nghĩ xem, năm đó có thể đạt được Hồng Mông Chí Đạo Chung trong vùng đất tuyệt địa Băng Đạo Vẫn Hoàng, ngài cho rằng người bình thường có thể làm được sao?”

Nghe đến đây, Cố Đế lập tức cũng không còn bình tĩnh được nữa.

Lão thật sự sợ những gì Vương Đôn nói sẽ trở thành hiện thực.

“Khụ khụ khụ...” Lão khẽ ho vài tiếng, lại chắp tay với Hạ Nhân: “Tiểu hữu Vương Đôn... vừa rồi quả thật là bản đế lỗ mãng... đệ tử Cố gia chúng ta không có ý đối địch với ngươi!”

“Lần này tiến vào bí cảnh, chỉ cầu tự bảo vệ mình mà thôi. Còn cơ duyên gì đó, bản đế cũng không quá coi trọng!”

“Hơn nữa trước khi vào, ta còn mang theo cho hắn mấy tấm thần phù lục phẩm cực phẩm!”

“Ta nghĩ, dùng những thần phù này để tự bảo vệ mình thì dư sức rồi!”

Trong lời nói ấy chỉ có một ý: uy hiếp.

Ngươi dám động đến đệ tử của ta, thần niệm của đệ tử ta rất mạnh, quay về kích phát thần phù lục phẩm là có thể giết chết ngươi.

Thần phù lục phẩm cực phẩm kia có thể oanh sát cường giả Thần Vương cảnh.

“Ồ...” Hạ Nhân ồ một tiếng, sau đó vung tay, trực tiếp lấy từ trong nhẫn ra hơn mười tấm thần phù phòng ngự lục phẩm cực phẩm.

Thật ra số thần phù lục phẩm trên người Hạ Nhân có đến vài trăm tấm.

“Bệ hạ Cố Đế... trùng hợp thật, lần này tại hạ tiến vào bí cảnh cũng chỉ cầu tự bảo vệ mình mà thôi. Ngài xem, ta mang theo toàn là thần phù phòng ngự, thật sự không có lấy một tấm thần phù công kích nào!”

Cố Đế suýt nữa phun thẳng ra một ngụm máu.

Mẹ nó, một người mà ngươi mang theo hơn mười tấm ư?

Trên người mang hơn mười tấm thần phù phòng ngự cực phẩm, vậy mà còn nói mình không có lấy một tấm thần phù công kích nào, ngươi đoán xem ta có tin không?

Chỉ cần dùng ngón chân nghĩ cũng biết, tuyệt đối không thể nào chỉ có thần phù phòng ngự mà không có thần phù công kích.

Khá lắm, ta uy hiếp ngươi một câu, vậy mà ngươi lập tức uy hiếp ngược lại ta sao?

“Phù...” Cố Đế cảm thấy cổ họng mình như bị thứ gì đó bóp chặt.

Lão hít sâu hai hơi, lại vội vàng nở nụ cười, nói: “Cái đó... tiểu hữu Vương Đôn à... chẳng phải trùng hợp sao?”

“Chuyện mấy ngày trước quả thật là bản đế hiểu lầm, chẳng qua ta bị những lời đồn trong Thần giới dẫn dắt mà thôi, đáng chết... đám người tung tin đồn này đúng là đáng chết!”

“Thế này nhé... ngươi xem... chỗ ta có một môn thần thông địa giai cực phẩm...”

Không đợi Cố Đế nói hết, Hạ Nhân đã trực tiếp xua tay: “Bệ hạ Cố Đế hiểu lầm rồi, ta tự có thần thông!”

“Ờ...” Cố Đế nghĩ ngợi một lát, nói: “Chỗ ta vẫn còn một ít...”

“Bệ hạ Cố Đế...” Sắc mặt Hạ Nhân càng lúc càng tối: Mẹ nó, giữa thanh thiên bạch nhật mà ngài tặng đồ cho ta, chẳng phải đang đóng đinh ta lên cột nhục nhã sao? “Đồ thì thôi, ta thật sự không cần!”

“Được thôi!” Cố Đế gật đầu.

Hạ Nhân cũng cất hơn mười tấm thần phù phòng ngự lục phẩm cực phẩm kia đi.

Các tu sĩ xung quanh nhìn hắn đều dè dặt hơn gấp mười hai lần.

Không biết đã qua bao lâu, một cô gái trẻ đi đến bên cạnh Hạ Nhân, đưa cho hắn một chiếc nhẫn, nói là Cố Đế nhờ nàng mang tới.

Lúc này Hạ Nhân mới cười hì hì nhận lấy.

Thần niệm quét qua, bên trong cũng chẳng có thứ gì tốt, chỉ là một ít thần kim cực phẩm mà thôi.

Không có việc gì làm, Hạ Nhân lấy Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh ra, bắt đầu tụng đọc.

Tiếp đó không ngừng có người từ bên ngoài tiến vào.

Không biết đã qua bao nhiêu ngày, một hôm nọ, một vị Thần Đế đứng ra, nói: “Chư vị... bí cảnh Kim Ấn sắp mở ra rồi...”